

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Strojírna Slavíček, s. r. o.**, se sídlem Vlkovská 107, Velká Bíteš, zastoupený Mgr. Antonínem Hajduškem, LL.M., advokátem se sídlem tř. Kosmonautů 1221/2, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2025, č. j. 17 A 59/2024 - 29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2025, č. j. 17 A 59/2024 - 29, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 14. 5. 2024, č. j. MPO 123199/23/61100/01000, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 29 236 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Antonína Hajduška, LL.M., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 13. 11. 2023 žádost o platbu vztahující se k jeho projektu s názvem „Energetické úspory na objektu Strojírna Slavíček“, v jejímž rámci požadoval úhradu části

poskytnuté dotace ve výši 1 401 429 Kč. Šlo o dotační titul v rámci „Operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost“, konkrétně pak o prioritní osu „Účinné nakládání energií, rozvoj energetické infrastruktury a obnovitelných zdrojů energie, podpora zavádění nových technologií v oblasti nakládání energií a druhotných surovin“. Žalovaný po posouzení žádosti zkrátil opatřením ze dne 6. 12. 2023 podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), požadovanou část dotace k proplacení o 100 % (na 0 Kč). Ke krácení žalovaný přistoupil proto, že se podle něj žalobce dopustil porušení hlavy II., čl. II., odst. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace. Proti opatření podal žalobce námitky, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 5. 2024 zamítl.

[2] Rozhodnutí žalovaného o námitkách napadl žalobce žalobou. Nesouhlasil zejména s tím, že žalovaný do svého výpočtu o úspoře energie nezahrnul úsporu v podobě schválené a realizované FVE. Kdyby žalovaný postupoval správně a tuto schválenou změnu by do svého výpočtu zahrnul, splnil by žalobce cíl a účel projektu. Naopak by nebyly dány důvody pro korekci ve výši 100 %.

[3] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) žalobu zamítl. Poukázal na to, že žalobce sice podal žádost o změnu č. 3, nicméně v ní oznámil pouze úsporu finančních prostředků na výměně oken a dveří a jejich investování do nové FVE. K žádosti však nedoložil dodatek k energetickému posudku zahrnující pořízení FVE a neoznámil neprovedení realizace zateplení střechy. Tím neumožnil žalovanému provést přehodnocení úsporných opatření, a tedy případné zjištění, zda jsou takové změny akceptovatelné z hlediska naplnění minimálního počtu bodů v rámci přehodnocení projektu. Dodatek k energetickému posudku přitom dodal až po ukončení projektu. Žalobce tak realizoval projekt ve změněném rozsahu bez provedení změnového řízení, čímž porušil podmínky dotace. Právě tímto svým postupem neumožnil žalovanému zahrnout FVE do výpočtu úspor, ostatně o takové zahrnutí ani vůbec nepožádal. Nemohl se tak úspěšně domáhat toho, že žalovaný měl provést přepočet projektu ve znění jeho změn, když to byl právě žalobce, kdo svou rezignací na plnění svých povinností vyplývajících z rozhodnutí o poskytnutí dotace a nedodáním relevantních podkladů před ukončením projektu neumožnil žalovanému tento přepočet provést.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítl v ní, že městský soud nesprávně zhodnotil změnu č. 3 rozhodnutí o poskytnutí dotace. V ní stěžovatel výslovně uvedl, že identifikoval úspory finančních prostředků, které hodlá využít k realizaci FVE na objektu, čímž by dále přispěl k energetickým úsporám. Žalovaný tuto změnu schválil, čímž souhlasil s tím, že prostředky budou využity na instalaci FVE namísto původně plánovaného opatření. Účel projektu zůstal zachován s pozmeněným způsobem realizace. Dle stěžovatele je třeba schválení změny projektu považovat za změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace v intencích § 14 rozpočtových pravidel. Žalovaný měl proto zohlednit dopady a věcný přínos takové změny při vyhodnocování plnění účelu a podmínek dotace namísto formální výtky stran

pokračování

neprovedení původního opatření. Instalace FVE totiž zajistila naplnění účelu dotace v plánovaném rozsahu. Jednání žalovaného tak bylo v rozporu se zásadou přiměřenosti a materiální pravdy. Pokud žalovaný nebyl schopen ze žádosti posoudit dopady změny na energetické úspory nebo měl pochybnosti, zda stěžovatel zamýšlí plně nahradit původní opatření instalací FVE, měl stěžovatele poučit nebo vyzvat k upřesnění jeho žádosti. Městský soud pak pochybil tím, že se spokojil s formálním přístupem žalovaného, čímž rezignoval na přezkum dodržení zásad správního řízení. Pro výše uvedené stěžovatel navrhl zrušit rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel měl realizovat projekt v rozsahu, v jakém byl schválen, případně v souladu s řádně schválenými změnami. Konstatování, že ušetřené prostředky chce vynaložit na FVE takovou změnu nepředstavují. Stěžovatel k žádosti o změnu č. 3 nepředložil dodatek k energetickému posudku. Dodatek předložil až po ukončení realizace projektu, kdy již nelze přistoupit ke změně rozhodnutí o poskytnutí dotace. Ke změně dotace nedošlo, to lze toliko dodatkem k rozhodnutí o jejím poskytnutí. Stěžovatel přitom vůbec nepožádal o zahrnutí FVE mezi úsporná opatření a neoznámil neprovedení zateplení střechy. Žalovaný tak nemohl zohlednit tyto změny ve svých výpočtech energetické úspornosti. Stěžovatel realizoval projekt mimo schválený rámec a v rozporu s rozhodnutím o poskytnutí dotace. Krácení dotace v plné výši tak bylo zcela po právu. Pro výše uvedené žalovaný navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Stěžovatel učinil předmětem sporu otázku, zda ob stojí z hlediska zásady přiměřenosti rozhodnutí žalovaného o nevyplacení dotace ve výši 100 %. Stěžovatel poukazuje především na to, že v řízení doložil naplnění účelu dotace v plánovaném rozsahu, byť s pozměněným způsobem realizace (pořízení FVE), o němž však předem žalovaného informoval prostřednictvím žádosti o změnu č. 3 projektu, kterou žalovaný schválil.

[9] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2024, č. j. 5 Afs 177/2022-51, zopakoval (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2023, č. j. 10 Afs 319/2022 - 33, či ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74), že princip přiměřenosti následků porušení dotačních podmínek prostupuje celým dotačním právem bez ohledu na zákon, na jehož základě byla dotace poskytnuta (malá či velká rozpočtová pravidla), či na konkrétní způsob uplatnění takových následků (blíže i nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23).

[10] V bodě 27 rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 1 Afs 331/2024-34, Nejvyšší správní soud shrnul, že judikatura zásadně považuje za přiměřené sazby stanovené běžně za konkrétně

vymezená pochybení příjemců dotací v sazebnících finančních oprav k tomu určených (viz např. rozsudky

ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-36, ze dne 26. 7. 2023, č. j. 6 Afs 135/2022-27, či ze dne 31. 1. 2025, č. j. 8 Afs 76/2024-40), a pokud připustila možnost, resp. povinnost správních orgánů stanovit sankci (v širším smyslu) ve výši odlišné od té, kterou určil pro dané pochybení poskytovatel dotace, šlo o zvláštní případy se specifickými skutkovými okolnostmi. Obecně však již podřazení pod konkrétní finanční opravu dle poměrně kazuistického sazebníku naplňuje zásadu přiměřenosti (kromě již citovaných rozsudků srov. také rozsudky ze dne 5. 3. 2024, č. j. 6 Afs 4/2023-80 a č. j. 6 Afs 23/2023-81, či ze dne 31. 5. 2024, č. j. 3 Afs 300/2022-44). Ovšem nelze zapomínat na to, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS, je třeba při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výši za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Ústavní soud k tomuto připomněl, že ke krácení dotace v plné výši by mělo docházet teprve v těch nejzávažnějších případech porušení pravidel či za existence zvláštních okolností (nález sp. zn. III. ÚS 1344/23). Poukázal též na to, že krácení dotace nesmí být přepjatě formalistické a nepřiměřené ve vztahu k závažnosti porušení dotační smlouvy a naplnění jejího účelu. Je proto nutné dbát na to, aby ke krácení dotace v její plné výši docházelo právě jen v souvislosti s existencí zvláštních okolností či při porušení povinností, které jsou esenciální pro dotační titul, resp. pokud se jedná o nejzávažnější případy porušení povinností (zneužití dotace, popření smyslu a účelu dotačního programu atd.).

[11] V nyní posuzované věci žalovaný vycházel z ustanovení Hlavy II článku II odst. 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace, dle kterého „[v] průběhu fáze od vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace až do ukončení realizace projektu má v odůvodnitelných případech žadatel možnost požádat o změnu projektu, v rámci které mění rozsah projektu a cílového indikátoru. V rámci změnového řízení interní hodnotitel provede přepočtení bodového hodnocení projektu podle metodiky výběrových kritérií. Pokud projekt po přepočtu bodového hodnocení splní, v případě průběžné výzvy minimální bodové hodnocení ve výši 50 bodů, bude změna prostřednictvím změnového řízení povolena. V případě, že projekt po provedeném změnovém řízení uvedené minimální bodové hranice pro přidělení dotace nedosáhne, projekt již není nadále způsobilý pro financování v rámci OPPIK a dochází k 100% krácení dotace. Pokud u projektu došlo k proplacení žádostí o platbu již realizovaných etap projektu, žadatel vrací proplacenou část dotace. O změnu rozsahu projektu (v případě nerealizace některých úsporných opatření uvedených v energetickém posouzení) lze ve fázi od vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace až do ukončení realizace projektu požádat maximálně 2x. V případě realizace projektu v menším rozsahu (tj. v případě nerealizace části nebo všech úsporných opatření uvedených v energetickém posudku), než jak byl projekt hodnocen a schválen, bude bez provedeného změnového řízení provedena korekce dotace ve výši 100 % z přidělené dotace.“ Právě s odkazem na toto ustanovení zkrátil žalovaný dotaci v plné výši (o 100 %).

pokračování

[12] Podle citovaného ustanovení souvisí první možnost krácení dotace ve výši 100 % s tím, že provedená změna narušila účel a cíl poskytnuté dotace v takovém rozsahu (nedosáhla nutné bodové hranice indikátoru energetické úspory), že projekt neplní právě svůj účel, pro který je dotován. Jde tedy o narušení samotné podstaty účelu dotace (její smysluplnosti). Stěžovatel přitom tvrdí, že k takové situaci nedošlo, neboť vytýkané nedodržení jednoho z původních opatření nemělo na celkový účel dotace žádný vliv (pro jeho kompenzaci jiným opatřením, jehož realizaci žalovanému předem oznámil).

[13] V souzené věci došlo k hodnocení minimální bodové hranice po změnovém řízení teprve po ukončení realizace projektu. V rámci jeho realizace stěžovatel požádal žádostí č. 3 o změnu v podobě výstavby FVE, která byla žalovaným bez dalšího schválena. V této souvislosti nelze tedy v žádném případě hovořit o tom, že by byla výstavba FVE nepovoleným opatřením. Žalovaný přitom v průběhu řízení ani nehovořil o tom, že by oznámená výstavba FVE nemohla být z povahy věci potenciálně opatřením, kterým by bylo možné dosáhnout na minimální bodovou hranici pro schválení projektu, resp. jeho změny. Bez bližšího vysvětlení totiž nelze seznat, že by snad v projednávané věci, resp. v rámci dotačního titulu, šlo o něco jiného než o trvalou úsporu energie a snížení emisí (počítané právě prostřednictvím „bodů“).

[14] Došlo-li však skutečně k úspoře energie v rozsahu požadovaném dotačním titulem, nedává dost dobře smysl, pokud žalovaný na druhou stranu uzavřel, že této úspory dosaženo nebylo. Stěžovatel přitom žalovanému předložil dodatek k energetickému posudku ze dne 14. 9. 2023 objasňující úsporu získanou instalací (realizací) FVE, respektive celkovou dosaženou úsporu energie. Žalovaný pak po podání námitek dne 30. 4. 2024 provedl přepočít bodového zisku na základě schválených a skutečně realizovaných opatření, přičemž uvedl, že do výpočtu nebyly zahrnuty přínosy opatření, které žadatel sice realizoval, ale nebyly předmětem žádosti o podporu. Žalovaný si však zároveň od stěžovatele stran FVE v průběhu řízení vyžádal doložení dalších informací (depeše ze dne 10. 8. 2023) a dokonce v rozhodnutí o námitkách bez dalšího konstatoval, že ani při zohlednění těchto opatření v bodovém přepočtu by nebylo dosaženo požadované minimální bodové hranice ke změně rozhodnutí dle její hlavy II článku II odst. 1 (50 bodů). Toto konstatování žalovaného (vycházející ze zohlednění FVE ve výpočtech) však nenachází oporu ve spisovém materiálu.

[15] Stěžovatel setrvale tvrdí, že právě opatření v podobě FVE namísto zateplení střechy by onu kritickou hranici dosáhlo, k čemuž doložil i dodatek k energetickému posudku. Žalovaný jej bez zákonných důvodů odmítl zohlednit, byť učinil v rozhodnutí o námitkách závěr (nepodložený, viz výše) i ve vztahu k výstavbě FVE (celkovým úsporám energie). Z rozhodnutí o námitkách se podává, že žalovaný přepočtem energetické úspory zamýšlel učinit závěry jak ve vztahu k dosažení hranice pro změnu rozhodnutí o přidělení dotace, tak i hranice pro splnění smyslu a účelu celé dotace. Jak již bylo uvedeno výše, oba tyto závěry postrádají dostatečné důvody. Stěžovateli byla zkrácena dotace v plné výši, jelikož nedosáhl zamýšlené výše energetické úspory, ačkoliv v jejím výpočtu nejsou zahrnuta všechna opatření. S ohledem na skutečnost, že došlo k nepodmíněné akceptaci změny č. 3, jakož i k tomu, že právě výstavba FVE je jedním z podporovaných opatření (podporovanou aktivitou) v rámci operačního programu dle čl. 3 odst. 3.1 písm. j), nelze považovat

odůvodnění rozhodnutí žalovaného o námitkách, ve kterém bez dalšího neakceptuje výstavbu FVE, za dostatečné. Uložení krácení dotace v její plné výši totiž musí nejenom souviset s výjimečnými okolnostmi nebo porušením esenciálních povinností (nejzávažnějšími porušeními povinností), ale také s tím, že tyto okolnosti či porušení budou mít oporu ve správním spisu a rozhodnutí o námitkách bude stran těchto skutečností řádně odůvodněno. Vždy je přitom třeba zohlednit konkrétní okolnosti daného případu, zde zejména obsah žádosti o změnu č. 3 a dodatek k energetickému posudku. Jak připomněl Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 1344/23: *„Součástí správního uvážení by mělo být rovněž posouzení, zda šlo ze strany stěžovatelky o zneužití dotace, jak poskytovatel hodnotil závažnost porušení podmínek a jeho vliv na dodržení účelu dotace, resp. zda by byl vyplacením dotace popřen smysl a účel dotačního programu. O rozsahu krácení dotace by pak mělo být rozhodováno s ohledem na zásadu přiměřenosti postihů v dotačním právu.“*

[16] Jde-li o druhou možnost krácení dotace ve výši 100 % spočívající v realizaci projektu v menším rozsahu, tedy nerealizaci některých částí úsporných opatření, namítá stěžovatel, že nedodržení původního postupu nemělo na celkový účel dotace žádný vliv. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v tomto rozsahu citované ustanovení zjevně neodpovídá Ústavním soudem formulované povinnosti provést určité správní uvážení (o charakteru a závažnosti pochybení) ve vztahu k přiměřenosti krácení v plné výši zejména s ohledem na cíl a účel celého dotačního programu. Nelze totiž bez dalšího tvrdit, že porušení kteréhokoliv, byť i svou úsporou nevýznamného opatření, je natolik flagrantním porušením povinnosti (resp. porušením esenciální povinnosti) uložené žadateli, že s ní je automaticky spojeno krácení dotace v plné výši. Zvláště pak s přihlédnutím k tomu, že možnost změny dotace byla v posuzované věci fakticky mechanická, neboť postačovalo dodržení bodové hranice stanovené pro udělení dotačního titulu. Rozhodnutím o poskytnutí dotace stanovené krácení dotace tedy postrádá správní uvážení o přiměřenosti její výše. Jelikož žalovaný tuto úvahu neučinil ani v rozhodnutí o námitkách, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

[17] Soud v této situaci dále nepřehlédl opakovaný poukaz stěžovatele na skutečnost, že za stejné dotační prostředky dosáhl vyšší energetické úspory v rámci dotačního programu, než k jaké byl zavázán v rozhodnutí o udělení dotace (nad rámec svých povinností zateplil podlahy a realizoval výstavbu FVE). Žalovaný však na žádném místě svého rozhodnutí neobjasnil, proč jsou opatření (ne)realizovaná stěžovatelem právě s ohledem na velmi jednoznačně formulované cíle dotačního programu (úspora energie a snížení emisí) natolik zásadním porušením jeho povinností (nebo existencí zvláštní okolnosti), že přiměřeným je toliko plné odebrání dotace. Pohledem třetí osoby totiž stěžovatel učinil v rámci dotačního programu spíše více než měl k dosažení jeho cíle (smyslu a účelu), resp. toto tvrzení žalovaný nevyvrátil. Přesto jej za to žalovaný „odměnil“ odebráním dotace v plné výši na základě mechanické aplikace ustanovení rozhodnutí o poskytnutí dotace, které přitom přímo ve stěžejním ustanovení hlavy II článku II odst. 1 akcentuje bodový systém nastavený pro dosažení cíle (energetickou úsporu). Jinými slovy, v dotační pobídce šlo o úsporu energie a snížení emisí, související se zvýšením konkurenceschopnosti. Stěžovatel tvrdí, že právě kritickou hranici úspor splnil, dokonce schváleným změnovým opatřením dosáhl lepších hodnot, avšak žalovaný posoudil výslednou energetickou úsporu bez zohlednění faktického stavu a nadto se závěry, které

pokračování

nemají oporu ve spisovém materiálu a nejsou přesvědčivé (zejména, že by stěžovatel nepřekročil kritickou bodovou hranici ani při zohlednění výstavby FVE).

[18] Pro výše uvedené je rozhodnutí žalovaného, co se týče zdůvodnění stěžejních závěrů, nepřezkoumatelné. Nenachází se v něm dostatečně odůvodněná přiměřenost výše krácení dotace a některé jeho závěry nenacházejí oporu ve spisovém materiálu. Městský soud přesto rozhodnutí nesprávné označil za zákonné, přičemž ve svých úvahách přisvědčil právě zejména závěrům o přiměřenosti uloženého krácení dotace.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť již v řízení před městským soudem byl důvod pro tento postup. Žalovaný bude v dalším řízení vázán právním názorem kasačního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[20] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu.

[21] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení o kasační stížnosti uplatní na základě § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti. Procesně úspěšný byl naopak stěžovatel, který zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích). V řízení před městským soudem i před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem, který za něj v řízení před městským soudem učinil dva úkony právní služby, a sice převzetí a přípravu právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“)] a sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce stěžovatele učinil v obou stupních soudního řízení tři úkony právní služby. Dva z nich učinil před 1. 1. 2025, a proto mu za ně náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za zbývající úkon právní služby (sepis a podání kasační stížnosti v řízení před Nejvyšším správním soudem) mu náleží odměna ve výši 10 300 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za úkon, neboť tyto právní služby poskytl zástupce stěžovateli až po 1. 1. 2025 [§ 10b odst. 5 písm. a) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, patří k nákladům řízení

stěžovatele náhrada daně, kterou je jeho zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[22] Celková výše náhrady nákladů řízení přiznaná stěžovateli, zahrnující zaplacené soudní poplatky (8 000 Kč) a náklady zastoupení advokátem (21 236 Kč), činí 29 236 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupce stěžovatele (§ 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) v přiměřené lhůtě 30 dnů.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu